

Chtěl jsem je napomenout, že bychom si jako kolegové měli pomáhat, ale nedokázal jsem to. Se svojí neschopností se vyjádřit, ani když je to skutečně potřeba, bojuju dlouhodobě. A pak akorát donekonečna přemítám o tom, co všechno jsem nedokázal vyslovit.

Zajímalo by mě, jestli s takovou přežiju další školení v prodejně, které nás čeká po prázdninách, pomyslel jsem si nervózně po cestě do svého bytu, kde na mě nikdo nečekal. *A to jsem zrovna dostal první plat a budeme mít tolik dní volna...*

Jak jsem tak seděl v pohupujícím se vagonu metra, vzpomněl jsem si, co na školení říkal jeden z našich starších kolegů: „Tak na co použijete první výplatu? Samozřejmě si ji můžete nechat celou pro sebe, ale já bych vám spíš doporučil obdarovat někoho, na kom vám záleží. Určitě mu tím uděláte velikou radost.“

No jo, zítra bych měl vyrazit ven a koupit nějakou maličkost pro Nacuko.

A zařídit ještě jednu důležitou věc...

Kde bych ale tak našel něco, co by se jí líbilo? V Tokiu asi jedine v Ginze.

K hlavnímu vchodu nákupního centra Macukija v srdci Ginzy jsem dorazil společně s paní Kidžimou.

„No, a teď už běžte tudy. Vážně nepotřebujete pomoc? Klidně vám zavolám někoho z firmy. Doprovodila bych vás sama, ale musím na schůzku... Promiňte,“ řekla starostlivě.

„S tou mapkou od vás už to nějak zvládnou. Navíc mám mobil.“

„Tak snad... Hned cinknu do obchodu, aby o vás věděli.“

Paní Kidžima mi svým laskavým pohledem hodně připomínala Nacuko.

„Já už teda půjdu.“

„Nemusíte vůbec spěchat. Kdyby se cokoliv stalo, zavolejte mi a já už to nějak vyřeším.“

Působila jako máma, která vysílá dítě na první pochůzku. Na to, že jsme se potkali teprve před několika hodinami, jsem si připadal, jako bychom byli staří známí.

Vykročil jsem vpřed a nechal se vést mapkou, kterou mi paní Kidžima nakreslila do notýsku. Nejdřív jsem měl jít pořád rovně podél hlavní třídy. Po chvíli jsem se ohlédl a všiml si, že paní Kidžima pořád stojí u vchodu do obchodního centra. Krátce jsem se uklonil a ona mi na oplátku zamávala.

Ručně kreslenou mapu jsem ještě od nikoho nedostal. V dnešní době by mě většina lidí nasměrovala na stránky obchodu a dál to neřešila, zato ona mi k ní připsala i jméno s přesnou adresou a svým telefonním číslem.

Přešel jsem dva přechody a na třetím zahrnul do postranních uliček. Na rozdíl od honosné hlavní ulice v nich stála namačkaná jedna budova na druhé a působilo to tam trochu jako v bludišti. Na druhém rohu jsem znovu zatočil a pohled mi padl na kulatou poštovní schránku.

Museli ji pravidelně natírat, protože mě její sytější rudá barva okamžitě praštila do očí. Takové jsem zatím viděl jediné ve starých filmech a seriálech. Jako orientační bod fungovala dokonale – obchod, který jsem hledal, byl přímo před ní.

„To bude ono,“ zamumlal jsem.

Cesta mi celkem zabrala něco kolem deseti minut. Do Tokia jsem se přestěhoval teprve nedávno, takže to pro mě i s mapou bylo docela dobrodružství.

Mělo to být staré papírnictví s dlouhou tradicí, ale přestože na mě z té dvoupatrové budovy dýchala historie, vypadala úplně nově. Byla osobitá a zároveň nenápadná a trochu tajuplná. Na skleněných vchodových dveřích se zlatým písmem vyjímал nápis „U Čtyř pokladů“.

Jakmile jsem vkročil dovnitř, v nose mě zašimralo cosi příjemného, co připomínalo vonné tyčinky. Jemná vůně, která se naprosto lišila od výrazného pachu parfémů, mě ve všem tom shonu velkoměsta konejšivě obklopila.

„Vítejte u nás,“ ozval se pohotově mužský hlas.

V leccem se podobal jemnému aromatu těch tyčinek a vyzařoval z něj upřímný vděk za moji návštěvu. Takový procítěný pozdrav jsem v obchodě slyšel poprvé.